

Het Feest van de Democratie

Ik was in de fietsenstalling van het CS in Amsterdam. Raar. Ik zou mijn fiets meegenomen hebben vanuit Rotterdam in de trein, en hem vervolgens geparkeerd in die fietsenstalling om te voet Amsterdam in te gaan. Wat een irrationeel gedrag. Ik leek wel een extreemrechtse kiezer...
Nu was het zaak mijn fiets terug te vinden in die gigantische ruimte vol fietsen..

Ik haalde het parkeerkaartje uit mijn zak, het nummer van het vak waarin mijn fiets stond bleek ...eraf gescheurd. Wat nu?
Ik werd wakker Een droom! Een lichte nachtmerrie.

Ik opende de gordijnen. Buiten was het bewolkt Een grijze dag. Verkiezingsdag 29 Oktober 2025.. 'Een Feestdag voor de Democratie'. Al zag het dus niet zo uit.

Mijn vrouw en ik gingen dus Stemmen. Wij zijn *pensionistos* (Nooit *pensionados* zeggen, dat is inactief woordgebruik voor senioren. Dan lig je in Torremolinos!) Dus rustig aan. Eerst ontbijten. Dan koffie en de krant
Vervolgens naar de Hoflaankerk aan de Oude Dijk. We kozen voor dat stembureau omdat we na het stemmen naar het nabije Kralingse Bos wilden fietsen om wat Herfststemming op te doen. En vegan kroketten in pannenkoekenhuis De Nachtegaal. Het was een feestdag, tenslotte.
De Kerkzaal waarin het stemmen moest gebeuren was sober als een gymnastiekzaal. Om niet te zeggen saai.

In het stemhokje lag het bekende rode potlood. Waarom geen stel kleurpotloden? Want ik wilde *groen* stemmen op een *rode* partij.

Plotseling besepte ik, dat ik mij dat al eens eerder had afgevraagd, dat van die kleurpotloden..

Sterker nog, ik had zelfs, toen ik raadslid was voor de Stadspartij ('Lyrisch Links') een Nota geschreven: "De Feestdag van de Democratie".

Die ging over het algeheel *kleur* geven aan de Verkiezingsdag.

En dat inkleuren moest allereerst geschieden door muziek.

Veel muziek in de straten op Verkiezingsdag. Fanfares, steelbands, etc.

Waarom? Omdat in de Jaren Zestig immers de toenmalige plotselinge democratisering van Nederland nauw verbonden was met de opkomst van een (nieuwe) muziekvorm, de Popmuziek. Vandaar.

En met de Poëzie! (Poëzie is taalmuziek met betekenis. Het kan ook zonder. Hoor Jan Hanlo's Oote! Oote ! Oote Boe!).

Denk ook aan singer-songwriter Bob Dylan. Die kreeg jaren later voor zijn Jaren Zestig-liedteksten zelfs de Nobelprijs voor de Literatuur.

En aan het woord van Lucebert: 'De Lyriek is de moeder van de politiek!'.
Kortom, de taal van de muziek is de taal van de democratie! Neem het woord Stemmen. De (eerste) viool stemmen. Zie het Parlement als een veelstemmig koor, etc....

Dat van de muziek op Verkiezingsdag, daar is niets van terecht gekomen, wel van mijn voorstel die (saai) stemhokjes op te laten fleuren door de beeldend kunstenaars van Rotterdam. Hadden die ook eens een leuke klus!

Burgemeester Opstelten voelde er zowaar voor. Dit tot merkbare consternatie van de wethouders Simons en Kombrink. Hoe kon hij dat toezeggen? Dat ging *geld* kosten! En het was helemaal zijn portefeuille niet!
Dus kwam de burgemeester bedremmeld later die dag naar mij toe, en vroeg of één hokje ook goed genoeg was. Daar zei maar ja op. Ik won er niets mee om hem in de problemen te brengen met zijn wethouders. Ik had zijn goedgezindheid jegens mij nog voor een aantal andere projecten dringend nodig, o.a. het behoud van Poetry International (is gelukt, zij het gehalveerd) .

Ja, zei ik , maar dan iedere verkiezing weer een gekleurd stemhokje erbij!
Dat is natuurlijk nooit gebeurd.

Maar er is wel degelijk een stemhokje beschilderd. Door beeldend kunstenaar Leo de Jong, met een vrolijk, KarelAppel-achtig kleurenidoom. Het heeft een paar verkiezingen daadwerkelijk dienst gedaan
Heden blijkt het ...afgedankt.

En de rode partij waarop ik groen had willen stemmen, verloor vijf zetels
Inderdaad een lichte nachtmerrie, een grijze dag.

*Tussen Randstad en Wadden
dumpt Holland
Links Holland
in zee*

(JoopBNN-Vara Opinie 1 November 2025)